

Chương 120: Đỗ Harriet Đang Đỗ

(Số từ: 2753)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:12 AM 20/09/2025

Tờ báo của Lớp B bán chạy hơn hẳn tờ của Lớp A. Hầu hết các nam sinh đều không thân với Reinhardt lắm, nên người trả lời phỏng vấn chủ yếu là Charlotte, Louis Ankton, Scarlett, Delphine và Ludwig.

“Dù cậu ấy có hơi cổ lỗ sĩ một chút, nhưng là một người bạn tốt. Cậu ấy biết giúp đỡ những người gặp khó khăn và rất tốt bụng. Reinhardt cũng là người đứng nhất trong kỳ thi giữa kỳ vừa rồi. Trong nhiệm vụ nhóm lần trước, cậu ấy thậm chí còn giúp đỡ cả lớp chúng tôi, dù tụi tôi là đối thủ. Cậu ấy khá kỳ lạ, nhưng khi đã quen thì ai cũng sẽ thích Reinhardt thôi. Về ngoài à? Ừm... Chắc chắn là đẹp trai rồi.”

Công chúa Charlotte de Gardias dành cho anh những lời bay bổng.

“...Lúc đầu, tôi cứ nghĩ cậu ấy là một tên đầu gấu. Mà đúng thật.”

Đó là lời của Louis Ankton. Khi được hỏi thêm, cậu nói rằng mình không muốn gặp rắc rối rồi bỏ chạy.

“...Tôi thường thấy ghen tị với cậu ấy, vì Reinhardt có nhiều thứ mà tôi không có. Cụ thể là lòng dũng cảm... Tôi nghĩ cậu ấy là một người tốt. Tôi muốn thân với cậu ấy hơn, nhưng... tôi không có đủ can đảm.”

Scarlett trả lời một cách mơ hồ.

“Tôi không biết cậu ấy rõ lắm, nhưng tôi nghĩ Reinhardt là một người tốt.”

Đó là câu trả lời của Delphine Izadra.

“Reinhardt à? Tôi nghĩ cậu ấy là một người tuyệt vời! Cậu ấy rất chăm chỉ, thông minh và biết cách vận dụng năng lực của mình cực tốt đấy!”

Ludwig trả lời đầy phấn khởi.

Trong phòng câu lạc bộ, hội trưởng Layton Zabry xem lại kết quả phỏng vấn với vẻ mặt hết sức kỳ lạ.

“...Tôi không biết là danh tiếng của cậu ta tốt hay xấu nữa.”

“Không tốt sao?”

“Có chứ, tốt đấy, nhưng tôi nghe nói là những người không thích cậu ta đều chạy mất tiêu không thèm nói gì nhỉ?”

Quả thật, hầu hết các câu trả lời đều tích cực, nhưng một số người lại không dám trả lời vì sợ bị trả thù.

“Và ngay cả trong những câu trả lời tích cực, họ đều nói rằng tính cách của cậu ta rất tệ... Vậy ra thằng khốn đó thực sự là một tên côn đồ bị bạn bè khiếp sợ à.”

Thực tế, có rất nhiều người đề cập rằng Reinhardt có tính cách khá tệ.

Reinhardt khét tiếng đến mức các “nạn nhân” của anh chạy trốn và từ chối trả lời khi biết rằng lời khai của họ sẽ được đăng trên một tờ báo hàng tháng?

Erich thậm chí còn cảnh báo rằng nếu họ đến phỏng vấn Reinhardt trực tiếp, anh sẽ có phản ứng rất gay gắt.

“Cái này... cái cậu này không phải là loại đầu gấu thông thường.”

Vị hội trưởng lắc đầu, tin chắc rằng Reinhardt không phải là một thằng điên tâm thường.

“Thật sao?”

“Hmm... Nhưng tôi nghĩ vẫn có nhiều người thích cậu ấy mà?”

“À, ai mà thèm quan tâm chuyện đó.”

Layton cười khúc khích.

“Kể cả khi cậu ta không phải loại người như vậy, chúng ta chỉ cần khiến người khác tin là cậu ta như thế là được.”

Ngòi bút còn sắc hơn cả gươm!

Kể cả khi hắn không như vậy, những lời đó cũng sẽ in sâu vào lòng mọi người.

“...Gì cơ? Một tờ báo?”

“Phải.”

Khi Ellen nói với tôi điều này trong bữa tối, tôi tự hỏi chuyện gì đang xảy ra. Có vẻ như một vài tiền bối đã đến Lớp A để hỏi han về tôi.

Tôi đã đi huấn luyện ở ngoài nên không hề hay biết gì về chuyện này. Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao họ lại bối mớ thông tin về tôi? Họ định sử dụng nó để làm gì?

“Anh ấy hỏi tớ cậu là người thế nào.”

“...Sao anh ấy lại hỏi thế?”

“Không biết.”

Chuyện này thật kỳ quặc.

Tại sao những tiền bối mà tôi còn chẳng quen biết lại đưa tin về cuộc sống của tôi trên báo của họ?

Dù sao thì, tôi cũng vô cùng bức bối vì cái cổ tôi đau nhức do những ánh nhìn kỳ lạ đó.

Dù tôi không muốn gây thêm rắc rối, nhưng kể cả có muốn, tôi cũng không thể tự tiện xông vào câu lạc bộ của mấy tiền bối đó.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe nói về một thứ gọi là câu lạc bộ báo chí. Tuy nhiên, rõ ràng là họ đã đi khắp nơi để hỏi han. Có vẻ như họ cũng đã hỏi Ellen vài câu.

“Vậy, cậu nói gì?”

“Tôi không trả lời được.”

Không, ý là không nói được gì ngay cả khi chúng tôi đã tiếp xúc nhiều như vậy sao?

Ellen có vẻ suy nghĩ rất lâu, rồi hỏi lại tôi:

“Cậu là người thế nào?”

“Hả?”

Gì cơ? Nếu cô hỏi tôi những câu như thế đột ngột, tôi chỉ biết đứng hình.

Tôi là người thế nào?

“Hả... Giờ nghĩ lại, tôi cũng không biết nữa.”

Tôi không biết mình nên miêu tả bản thân thế nào. Ellen có vẻ cũng nghĩ về điều đó tương tự tôi, nhưng không thể đưa ra kết luận.

“Cứ tiếp tục làm những gì chúng ta đã làm thôi.”

Tôi cầm thanh kiếm huấn luyện lên, Ellen cũng đối mặt với tôi với thanh kiếm của cô nàng.

Thật phiền phức một chút, nhưng một khi tôi can thiệp vào việc của mấy tiền bối đó, tôi sẽ chỉ gặp thêm một đống rắc rối vô lý khác.

Tháng Sáu.

Cuối tuần đầu tiên của tháng Sáu.

Những ấn phẩm do câu lạc bộ của Lớp Royal phát hành mang tên ‘Tháng của Lớp Royal’ mà hầu như không ai biết đến được đặt ở sảnh của mỗi lớp.

Hầu hết mọi người đều biết rằng sẽ có một bài báo về tôi được xuất bản, vì vậy ai cũng cầm lấy một tờ ngay khi nó ra mắt, và tôi, người khá tò mò và lo lắng, cũng lấy một bản sao và mở nó ra trong sảnh.

Tôi bỏ qua tất cả những chi tiết nhỏ và chỉ tìm kiếm phần của mình.

[Gương mặt đặc biệt – Reinhardt, học viên A-11 của Lớp Royal là người thế nào?]

“...”

Bây giờ, tên Hoàng tử quý này thậm chí còn được đưa lên báo nội bộ của Lớp Royal.

Thật là một tình huống nực cười.

[Reinhardt, học viên năm nhất đang là chủ đề nóng tại Lớp Royal dạo gần đây, cậu ta là ai? Chúng tôi cố gắng tìm ra sự thật này...]

Họ đang nói về sự thật gì? Có phải họ nghĩ tôi là một tên ác nhân không?

Không... Thực ra, nếu thân phận thật của tôi bị bại lộ, không chỉ Temple mà cả Đế quốc sẽ bị lật đổ.

Cảm giác như những kẻ đó đã nghiên cứu rất nhiều về tôi. Họ còn viết rằng tôi không xuất thân từ một gia đình quý tộc nào cả mà chỉ là một kẻ ăn mày từ đường phố. Họ cũng đề cập rằng tôi có một Siêu Năng.

Tất nhiên, những điều đó không phải là bí mật.

[...Rất nhiều học viên đã ca ngợi Reinhardt, nhưng chúng tôi đã có thể đọc được ý nghĩa sâu xa đằng sau những lời nói của họ...]

“...Quần què gì đây?”

[...Chúng tôi đã có thể tìm ra rằng một số lượng đáng kể học viên thực sự sợ hãi cậu ta. Một người được phỏng vấn, xin được giấu tên, đã miêu tả rõ ràng Reinhardt là một ‘tên xã hội đen’.]

“...Thằng chó nào đã viết cái này?”

Tôi là một tên xã hội đen à? Chà, đúng vậy, có thể nghĩ như thế. Dù sao thì tôi cũng đã làm rất nhiều chuyện mà.

Cuối cùng, nội dung của bài báo không xác nhận bất kỳ lời chỉ trích cụ thể nào về tôi, nhưng người ta chắc chắn có thể suy luận từ đó rằng tôi là một người xấu dựa trên việc có một vài người đã từ chối đưa ra bất kỳ lời khai nào—sợ rằng tôi sẽ trả đũa.

Không, cái cút chó gì thế này?

Tôi có thể thấy rõ ràng rằng họ muốn miêu tả tôi là một người xấu đấy? Họ cố tình chọn những khuyết điểm của tôi và nói về chúng.

Cuối cùng, mục đích của bài viết là miêu tả Reinhardt là một kiểu người xấu xa bị bạn học khiếp sợ.

Họ thậm chí còn đánh giá tôi là một tên lẳng nhăng chỉ nói chuyện với con gái bởi vì tôi chỉ nhận được sự đón nhận tích cực từ các nữ sinh.

Sau khi đọc phần đó, tôi đã mừng tượng ra được một chút về chuyện này.

Đó chỉ là những hành động nhỏ nhen của một vài tiền bối không thích tôi thân thiết với Olivia Lanze. Nếu không thì chẳng có lý do gì để những tiền bối lớn hơn tôi vài tuổi lại làm một điều lỗ bịch như vậy.

“...”

Tôi có thể cảm nhận được những người khác đang đọc báo ở sảnh từ từ quay mắt về phía tôi.

Đột.

Thằng khốn đó lại chuẩn bị gây rắc rối nữa rồi.

Đó là những gì biểu cảm của họ đang nói.

“Này mấy thằng khốn, nếu mấy người nhìn tôi như thế, các người sẽ khiến cho cái bài báo chết tiệt này trở thành sự thật đấy!”

Khi tôi hét lên như vậy, tôi có thể cảm thấy không khí trở nên lạnh hơn.

“...Địt mẹ.”

Những gì tôi hét lên ít nhiều đã chứng minh bài báo đó là sự thật.

“Đó là lý do tại sao cậu bị chỉ trích như thế đấy. Ngốc ạ.”

Harriet cười che miệng khi thấy khuôn mặt đỏ bừng của tôi. Có vẻ như cô rất hài lòng khi một bài báo ác ý về tôi được xuất bản.

“Này, có phải cậu đã nói với họ rằng tớ là một tên xã hội đen không?”

“Gì cơ? K-Không phải tớ! Tớ không nói gì cả!”

Harriet có vẻ bị sốc và lắc đầu.

“Chắc chắn là cậu rồi.”

“Không! Không phải tớ! Đồ ngốc! T-Tớ... Tớ chỉ đang cố giúp cậu thôi!”

Harriet vội vã chạy về phòng với đôi mắt đỏ hoe, thở hắt hển.

Nhìn thấy cô ấy thất vọng như vậy, rõ ràng là cô ấy không phải người đó.

...Mình nên xin lỗi.

Mình thực sự phải xin lỗi về chuyện này.

Cuối cùng, tôi gọi Harriet vào phòng mình và xin lỗi cô ấy vì đã nói những điều đó. Chắc hẳn cô ấy đã rất buồn, vì tôi có thể thấy cô ấy dường như đã khóc một chút. Đôi mắt cô ấy đỏ và sưng húp, nên tôi thực sự muốn nhéo vào má cô nàng.

Tất nhiên, tôi đã không làm thế vì tôi nghĩ cô sẽ không tha thứ cho tôi trong cả tuần. Thay vào đó, tôi đưa cô đến sân thượng cạnh ký túc xá và bảo cô ngồi xuống.

Cô thậm chí còn không nhìn vào mắt tôi, giữ đầu quay đi và nói, “Hứ!”

“Cậu thật sự quá đáng mà.”

“Tớ xin lỗi. Vậy cậu đã nói gì?”

Khi tôi hỏi cô điều đó, mặt cô đỏ bừng vì một lý do khác.

“T-Tớ không biết... Tớ không nói gì cả.”

...Cô chắc chắn đã khen ngợi tôi, không phải phỉ báng.

Cảm giác tội lỗi trong tôi càng nặng nề hơn.

“Nhân tiện, cậu định làm gì bây giờ?”

Harriet khoanh tay, cố gắng chuyển chủ đề để tôi không thể đào sâu hơn.

“Ý cậu là gì?”

“Ý là, cậu sẽ để chuyện này trôi qua sao? Cậu không định làm âm ỉ lên như mọi khi à?”

À.

Mọi người luôn có những kỳ vọng nhất định, ngay cả với những kẻ gây rối.

Những người đọc báo ở sảnh lúc này nhìn tôi như thể tôi sẽ gây rắc rối nữa, nhưng họ thực ra khá mong chờ điều đó.

Với cách mọi chuyện thường diễn ra, Reinhardt sẽ luôn đánh trả ít nhất một lần; cậu ta sẽ không thể ngồi yên được đúng không? Cậu ta sẽ lại lật tung mọi thứ lên nữa.

Liệu cậu ta có làm không?

Cậu ta sẽ làm mà ha?

Tôi có thể đọc được rõ ràng rằng đây là những gì họ đang nghĩ. Harriet chắc cũng nghĩ rằng tôi là kiểu người sẽ không thể đề chuyện này trôi qua.

Chuyện quái gì thế này?

Những gì mọi người muốn thấy là tôi hành xử hung hăng với những kẻ ngạo mạn đó vì đó là “tính cách của tôi”?

Tôi có thực sự nên làm không?

Dù tôi thực sự muốn đánh họ một trận vì đã bóp méo nhiều thứ và viết bài báo đó với ý đồ xấu xa, nhưng một vài điều họ viết cũng đúng một phần.

“Tất cả các tiền bối sẽ nghĩ cậu là kiểu người như thế, vậy cậu cứ ngồi yên đó sao?”

“...Một vài điều thì đúng một phần.”

Harriet quay đầu lại khi nghe tôi nói. Cô trông thực sự ngạc nhiên.

“C-Cậu... Cậu thực sự, ừm, chỉ nghĩ đến việc làm những điều biến thái với con gái... Có phải vậy không?”

“Không, không phải phần đó!”

Harriet đột nhiên sợ hãi và dùng hai tay che ngực.

Không! Cậu nghĩ cậu có cần phải che hai vết côn trùng cắn đó không?

“Đúng rồi... Cậu chỉ thân với con gái thôi... Các bạn nam thậm chí không nói chuyện với cậu, ngoại trừ Bertus...”

Cô có vẻ nghĩ rằng tôi vừa thừa nhận rằng một phần khác của bài báo đó đúng một phần, không phải phần tôi muốn nói. Thực tế, mọi thứ Harriet nói đều đúng, ngoại trừ phần tôi chỉ nghĩ về việc làm những điều biến thái với con gái, nên tôi không thể phản bác.

“Giờ nghĩ lại, ngay cả các đàn chị...”

Tên đề tiện.

Đó là cách Harriet nhìn tôi.

“Không phải thế đâu nha? Tớ không cố ý để chuyện đó xảy ra!”

“V-Vậy cậu thích ai? Cậu có ai đó để thích không?”

Nếu lúc đó tôi nói “Là cậu đấy” thì tôi có thể dự đoán rằng khuôn mặt cô sẽ lại đỏ bừng, nhưng nếu tôi làm vậy, tôi có lẽ sẽ không thể đối phó với hậu quả. Dù sao thì, điều đó có thể để lại những vết sẹo vĩnh viễn trong tâm trí cô nàng.

“Tớ không thực sự có ai như thế...”

Nói cách khác, tôi thích tất cả các cô gái tôi thân thiết; nhưng không phải thích họ như những người khác giới, vì nhiều lý do!

“...Vậy, cậu muốn thân thiết với tất cả mọi người phải không?”

“Tại sao cậu lại nói thế?”

“Các anh trai tớ nói rằng những người như cậu là tệ nhất trên đời.”

Tại sao cô lại đưa những mối hận thù cá nhân vào đây? Và tại sao cô lại nói chuyện với các anh trai về tôi?

N-nhưng những gì cô nói đúng...

Một người như thế chẳng là gì ngoài một tên rác rưởi...

Có vẻ như ấn tượng rằng tôi là một kẻ lẳng nhăng không thực sự thích ai nhưng lại ve vãn tất cả mọi người sắp trở nên vững chắc trong tâm trí Harriet.

Chết tiệt.

Tại sao cái chuyện vớ vẩn này lại xảy ra chỉ vì một tờ báo chết tiệt?

“Haaaa...”

Tôi thực sự không muốn lo lắng về những chuyện nhỏ nhặt đó. Tôi thậm chí còn không biết mình có thể làm gì về những gì các tiền bối đã làm.

Hoàng tử quý Valier có thể chịu đựng và kiên nhẫn...

“Tớ sẽ cho chúng một bài học thích đáng.”

Nhưng tên xã hội đen Reinhardt không thể chịu đựng được điều đó!

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV **VietQR**

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực
SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

   50+

Thanks For Reading